

Ni bilo lepo, da smo se lagali, in učitelj je tudi najbrže to opazil, kajti voska je dal komaj za pet. Dobro pa je bilo, kolikor smo ga dobili.

Mej tem časom smo hodili na vrt gledat, če se je že prijelo. Dolgo ni bilo nič. A kar nakrat je začela sedaj temu mladika brsteti, sedaj onemu. Sčasoma je vse ozelenelo, kar se je prijelo. Jednemu se je prijelo več, drugemu manj, tretjemu nič. Ne, da bi se bahal, povem, da se je meni prijelo osem drevesc, kar je že nekaj, če pomislim, da sem tisto leto prvič cepil. In veste še nekaj? Najlepši divjak, ki se je prvi prijel in najlepše rastel, je bil moj. To če nekaj reči, kaj se boste! A nisem dolgo užival te slave. Neki dan se je smukal Pavletov okoli mojega drevesca in odlomil krasno zeleno mladiko. Ne vem, ali je to naredil iz nerodnosti ali iz nevoščljivosti, ker se njemu ni nič prijelo. Kaj sem hotel? Hud sem bil in učitelj mu je še menda dal nekaj zdravila, a najlepšega drevesca le ni bilo.

Obljubil nam je tudi učitelj, da nam bo dal drevesca zastonj, kadar dorastejo. Jaz nisem nobenega dobil, pa se pozneje tudi nisem menil zanje, ker sem pustil domačo šolo in odšel v mesto. Pa mi tudi ni žal za tista drevesca, saj jih bom lahko nacepil, kadar bom dobil kaj vrta. Tako storite tudi vi, dragi čitateljčki, če znate cepiti; če pa ne, se naučite: ne bo vam žal!

Kako opravilo ima naša ljuba nebeška Mati v nebesih.

(Nemški spisala S. Gruden. — Prosto poslovenil *Ź. Š—a.*)

Nestrpno je trkal mrtvaški angelj na nebeška vrata. Nejevoljni vratar nebes odpre in angelj smrtni mu izroči malega dečka, katerega je ravno prinesel z zemlje. Bliskoma na to odplove angelj po temnem nebesu proti zemlji, kajti napravila se je trda noč in nebeški poslanec je imel še danes polne roke dela. Sveti Peter odpelje malega dečka, katerega je bil še prej oblekel v tančico iz luči in svetlobe, v angeljsko spalnico.

In krasna, nepopisno krasna je bila ta spalnica. Raztezala se je v neskončno daljavo in nebeški krilatci so počivali na svetlih oblačkih, kateri so se neprenehoma zibali. Obdani od čarobne nebeške svetlobe, skrili so nekateri angeljčki svoje glavice pod peruti, drugim je samo glavica gledala iz oblakastih blazinic, a nekateri so zopet podpirali z drobnimi ročicami trudne glavice ter zrli zvedavo novega gosta. Angelji varhi, ki so morali čuvati vso noč te zaspančke, pritekó k dečku, primejo ga ljubeznivo za roke ter ga položé v mehko posteljico, kjer je kmalu prav sladko zaspal.

Drugo jutro je donela iz daljave omamljiva godba; beli zvončki in modre zvončnice so hiteli od posteljice do posteljice, budeč male zaspančke, in štirje lepo oblečeni angeljci so pripeljali v spalnico z dragimi kameni posuto školjkino lupino, v kateri je bila sama čista rosa; to so bili angeljci zarano nabrali po raznih dišečih cvetkah. V to školjkino lupino so naglo poskakali nebeški krilatci iz svojih posteljic. Prazne posteljice so se mej tem dvignile in zginile v višino. Gorki solnčni žarki so potem obrisali mokre krilatce.

Sedaj pristopi angelj varuh k nebeškim otročičem, ter jih odvede lepo zvrščene k ljubemu Bogu, kateri je sedeč v svojem zlatem prestolu poslušal njih molitvice. Po dovršeni molitvi odhiteli so veseli krilatci v spremstvu svojih varuhov v bližnji zvezdati gozdiček, kjer so se pričeli prav veselo igrati. Petja, vriskanja, skakanja in tekanja ni hotelo biti konca; vsem je sijalo nebeško veselje iz nedolžnih očesc. Jediní deček, katerega je smrtni angelj po noči prinesel v raj, je stal na strani in bridko jokal. Mali razposajenčki so hoteli na vsak način prisiliti dečka, da bi se ž njimi igral, da bi ž njimi skakal in bil vesel; jeden angeljčkov je celo dečka objel ter mu na ušesca pripovedoval, da ga prav rad ima, a da ga bode pa še raje imel, ako ž njimi malo zaraja.

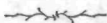
Toda zastonj! Deček je še bolj bridko jokal. „Zakaj pa?“ vprašate dragi bralci. — No, deček je želel iti k svoji ljubi mami, brez ljube mamice se ni hotel igrati.

Mahoma pa obda neka prečudna svetloba ves gozdiček in vesele igralce; listje na drevju je nehalo šumeti, cvetke so pa pričele najlepše dišati a tudi nebeški nagajivčki so potihnili ter začudeni gledali proti koncu gozda, kjer se je prikazala veličastna postava, naša ljuba mati Marija, božja Mati, obdana od nebeškega sijaja in krdela angeljev. Na njenem obrazu je bila še vedno znati ona žalost, katero so ji bili zadali brezsrdni ljudje, ko so križali njenega Sina, Odrešenika vsega človeštva. In ravno v tej žalosti se je izražala vsa njena neskončna ljubezen in milina.

Veselo vriskaje stekó nebeški krilatci Materi božji naproti. Prihitevši do nje, so ji objemali kolena, poljubovali roke, in ljubkovanja ni hotelo biti ne konca ne kraja. Tako obkrožena od veselih otročičev stopa Marija naravnost do žalostnega dečka, ki je začudeno zrl to nebeško prikazen.

„Mati, ljuba mati, ali ste vendar prišli?“ vikne veselo deček ter steče razprostrtih rok Mariji naproti. Nebeški krilatci so se pa dečku natihoma smejali in drug drugega s komolčki dregali.

„Dragi moj ljubček“, spregovori Marija, veseleča se otrokove sreče. „Tvoja mamica je še vedno na zemlji in ona mora še veliko, veliko dolžnosti izpolniti, predno jo pokliče nebeški Oče k tebi. Ali Bog, neskončno dobrotljivi Oče, je podelil meni ta dar, da vsakdo izmej vas v meni spozna svojo ljubo mater, da vidi na mojem obrazu drage poteze svoje ljubljene matere, ker le na ta način more biti vaše veselje popolno, ako veste, da vas čuva vroče ljubeče materino srce.“

Večerni zvon.

Prijazno nam večerni čas
Prepéva zvon v dolini,
In od svetá izvablja nas
K nebeški domovini.

Utihne zvon in spev njegov,
Le v dalji se oglašá . . .
Za njim pa raz zemeljski krov
Hitijo srca naša . . .

Milka Posavska.

